

עת"א 51755/02/18 - דיב צלאח נגד שרות בתי הסוהר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 51755-02-18 צלאח נ' שרות בתי הסוהר

בפני
העותר
נגד
המשיב
פסק דין
שרות בתי הסוהר
דיב צלאח
כבוד השופטת עמיתה ק. רג'ניאנו

1. ב-22.6.2016 נעצר העותר עד תום ההליכים בבית משפט השלום בירושלים בקשר לת"פ 114-07-16.
2. תוך כדי מעצרו, נעצר עד תום ההליכים בתיק נוסף (17137-08-16).
3. ב-11.6.2015 הורתה ועדת השחרורים על שחרורו המוקדם של העותר ממאסר בו היה נתון אותה עת (וש"ר 10340-07-15). תקופת התנאי הינה מ-11.6.2015 עד ליום 27.2.2017.
4. ב-15.9.2016 הפקיעה ועדת השחרורים את רישיונו של העותר במסגרת וש"ר 10340-07-15. הועדה קבעה כי העותר יישא מאסר בפועל שאורכו כאורך תקופת התנאי (דהיינו 624 ימים מ-11.6.2015 ועד 27.2.2017).
5. ב-5.7.2017 נגזר דינו של העותר ל - 46 חודשי מאסר בגין התיקים בגינם היה עצור (להלן: "תקופת המאסר"). העונש נגזר במסגרת הסדר טיעון. בגזר הדין קבע בית המשפט כי מניינה של תקופת המאסר מיום מעצרו של העותר (22.6.2016) ובניכוי ימי מעצרו בקשר לת"פ 15793-12-15 מיום 1.12.2015 - 13.1.2016.
6. לאור האמור לעיל קבע הגורם המוסמך בשרות בתי הסוהר כי תקופת המאסר בגין שחרור על תנאי תצטבר לתקופת המאסר של 46 חודשים. דהיינו, שהעותר יכלא ל - 46 חודשים (בניכוי 44 ימי מעצר) ועוד 624 ימים.
7. העותר מלין כנגד החלטת הרשות וטוען כי תקופת המאסר הינה בסך הכל 46 חודשים, כך שמניין הימים בגין שחרור על תנאי לא יבואו בחשבון.
עמוד 1

נטען בעתירה כי שרות בתי הסוהר לא חישב את תקופת המאסר הכוללת בהתאם לקביעה בגזר הדין כי העותר ירצה תקופת מאסר של 46 חודשים שתחילתה מיום מעצרו ובניכוי ימי המעצר.

8. בדיון בפני, טען ב"כ העותר כי תקופת המאסר של 46 חודשים שנגזרה על העותר, הייתה במסגרת הסדר טיעון, בשעה שהמדינה ובית המשפט ידעו שהעותר הינו אסיר, לפיכך המדינה מנועה מלטעון כי מדובר בתקופות מאסר מצטברות.

נטען כי בעת שנגזר דינו של העותר, הוא היה בסטטוס של אסיר בעקבות ההפקעה של תקופת התנאי ומשנקבע שהמאסר יימנה מיום מעצרו, ללמדנו שעל העותר לרצות רק 46 חודשים.

9. המשיב מתנגד לקבלת העתירה ותומך התנגדותו על סעיף 22א. לחוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א - 2001, (להלן: "חוק שחרור על תנאי ממאסר") המחריג את תחולתו של סעיף 45 לחוק העונשין וקובע כי משבוטל שחרורו על תנאי של אסיר, יישא האסיר את תקופת המאסר שעליו לשאת בשל ביטול שחרורו לפני ובמצטבר לכל מאסר אחר שהוטל עליו.

ב"כ המשיב תמך טיעונו במספר פסקי דין של בית המשפט העליון (ההפנייה בכתב התשובה - ק.ר.)

10. דין העתירה להידחות.

סעיף 45(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 קובע כי כאשר נדון אדם לשני עונשי מאסר, הכלל הוא שהעונשים ירצו באופן חופף, כל עוד לא נקבע בגזר הדין במפורש שהעונש ירצה במצטבר.

11. חריג לכלל זה הוא מצב של ביטול שחרור על תנאי, בעוד האסיר שווה במאסר בשל עונש אחר. סעיף 22א. לחוק שחרור על תנאי ממאסר מחריג את תחולתו של סעיף 45 לחוק העונשין וקובע כך:

"על אף הוראות סעיף 45 לחוק העונשין, בוטל שחרורו על תנאי של

אסיר....יישא

האסיר את יתרת תקופת המאסר שעליו לשאת בשל ביטול שחרורו לפני

ובמצטבר

לכל מאסר אחר שהוטל עליו...היה האסיר נושא מאסר בעת שבוטל

שחרורו,

יופסק אותו מאסר לשם נשיאת יתרת תקופת המאסר שעליו לשאת בשל

ביטול

השחרור וישוב ויימשך מתום אותה תקופה"

12. משמעותו של הסעיף, לענייננו, היא שעל העותר להמשיך ולרצות את תקופת המאסר שנשא בגין

הפקעת רישיונו ורק לאחר מכן ירצה את 46 חודשי המאסר שנגזרו עליו. אומנם גזר הדין ניתן רק לאחר שהופקע הרישיון, אולם העונש שהוטל מחושב החל מיום מעצרו עד תום ההליכים (22.6.2016) בטרם הופקע הרישיון (ראה רע"ב 4668/17, יאיר אוחנה נ' שב"ס).

13. אם תתקבל הפרשנות שאותה מציע העותר, הרי שהוא "יהנה" הן מקיזוז תקופת המעצר מן המאסר שנגזר עליו והן מקיזוז תקופת המאסר שהופקעה. תוצאה זו אינה מתקבלת על הדעת (רע"ב 6536/08, אבו זאלם נ' שרות בתי הסוהר).

14. באשר לניכוי ימי המעצר (סעיף 8 לעתירה) הודיע המשיב כי 44 ימי המעצר ינוכו מהמאסר של 46 חודשים.

15. סיכומי של דבר, אופן חישוב תקופת מאסרו של העותר על ידי שרות בתי הסוהר נעשתה כדין, בהתאם להחלטות שניתנו בענייניו ובהתאם להוראת סעיף 22 א. לחוק שחרור על תנאי ממאסר ואין להתערב בהחלטת שרות בתי הסוהר באשר לחישוב תקופת המאסר.

ניתן היום, ט"ו סיוון תשע"ח, 29 מאי 2018, בהעדר הצדדים.